

Žygis paslaptینگais Anykščių šilelio takais

Vieną lietingą rudens dieną išsiruošėme į žygį, šį kartą – pakeliauti garsiojo A. Baranausko apdainuotu Anykščių šileliu ir parodyti visiems smalsuoliams vienintelį Anykščių regioniniame parke esantį rezervatą – Budragaidžio gamtinį rezervatą. Anykščių regioninio parko darbuotojos: vyriausioji specialistė Simona Stasiūnienė ir vyriausioji biologė Diana Martinavičiūtė rodė visiems žygeiviams kelią, papasakojo daug įdomių istorijų, supažindino su Anykščių šilelyje esančiomis gamtos ir kultūros vertybėmis. Taigi, apie viską iš pradžių...

Pirmiausia aplankėme Šventuosius ažuolus – kadaise čia lapojusios ažuolų giraitės palikuonis. Sužinojome ne tik apie šių ažuolų istoriją, bet ir tai, kad pagrindiniai ažuolų platintojai yra kėkštai, kurie įsirengia gilių „sandėliukus“, kuriuos paskui užmiršta, o iš tų gilių išdygsta nauji ažuoliukai.

Eidami toliau Anykščių šileliu grožėjomės Vakarų taigos buveinėmis, sužinojome kas yra buveinė, kodėl kai kurios jų ypač saugomos. Anykščių krašto, o ir Anykščių šilelio puošmena – Šventosios upė, kuri yra ilgiausia tik Lietuvos teritorijoje tekanti upė. Eidami matėme išpūdingas ledynmečio laikus menančias Šventosios terasas, sužinojome kaip jos susidarė, taip pat matėme paslaptینگas senvages, regioninio parko specialistės papasakojo, kaip jos formuojasi ir kiek daug gyvybės jose galime atrasti. Toliau žengėme į retai lankomą Budragaidį...

Kuo gi ypatingas Budragaidžio rezervatas? Simona mums papasakojo labai gražią legendą, kad kadaise čia stovėjęs dvaras, jo šeimininkas buvęs piktas žmogus – su pirmaisiais gaidžiais varydavęs baudžiauninkus dirbti. Dvaras buvo prakeiktas. Kartą, užgiedojus gaideliui, ponas tarė: „Na, ir budrus tu, gaideli!“ Po šių žodžių dvaras prasmego skradžiai žemę, o jo vietoje atsirado Budragaidžio ežerėlis. Tad visi ir ėjome pažiūrėti to paslaptingo ežerėlio, eidami išgirdome ir pamatėme kuo skiriasi aukštapelkė nuo žemapelkės, kokie augalai auga pelkėse, sužinojome, kad Budragaidžio rezervatas įsteigtas siekiant išsaugoti ne tik Kurklių miške esančio Budragaidžio liūninio tipo ežerėlį, bet ir aplinkinių miškų ir smiltyninių bei stepinių pievų kompleksą su natūralia upelio atkarpa bei svarbias retąsias augalų rūšis: liūnines viksvas, siauralapes plautes, dvilapius purvuolius, baltijines ir raudonąsias gegūnes bei vėjalandes šilagėles.

Visu žygio dalyvius įspėjome, kad rezervate griežtai draudžiama bet kokia ūkinė ar rekreacinė veikla, lankytis vieniems, be Anykščių regioninio parko darbuotojų, jame taip pat griežtai draudžiama.

Žygio pabaigoje pakvietėme visus dalyvius pasigrožėti Anykščių šileliu iš aukštai – einant Medžių lajų taku kartu su gide, kuri padėjo pažinti Anykščių šilėlių šiek tiek kitaip.

Grįžome galbūt šiek tiek pavargę, šlapi, bet pilni išpūdžių, tikimės, kad tokių žygių Anykščių regioniniame parke bus daugiau ir kviečiame visus aktyviai dalyvauti! Regioninio parko direkcijos darbuotojai taip pat dėkoja žygio dalyviams už pagalbą renkant pakeliui rastas šiukšles.

*Parengė: Anykščių regioninio parko vyriausioji biologė Diana Martinavičiūtė
Foto: Anykščių regioninio parko direkcijos vyriausiasis inspektorius Rolandas Lančickas*

Daugiau nuotraukų galite rasti Anykščių regioninio parko direkcijos Facebook paskyroje [čia](#).